

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

53. Cum qua voce quis satisfaciat præcepto recitandi Horas Canonicas? Ex
p. 7. tr. 11. & Misc. 2. res. 16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

Dicendum est igitur esse necessarium verba ita distin-

Nec valet dicere, quod Ecclesia solum præcipit, ut voce oratur, non autem tanta, vel tanta, nam respondet Ecclesiam quidem non præcipere, vt oratur voce tanta, vel tanta; velle tamen, vt oratio sit sensibilibus vel vocalis, vt saltem ab illo percipiatur, qui illam recitat: quod satis colligitur, dum patet in Conciliis inculcatur officium distinctè recitandum, vt in Tridentino sess. 24. c. 12. & non in generalibus inter dentes, vt ait Concilium Basileense sess. 24. c. 1. Et vt dictum est, vix ac ne vix quidem non potest, vt quis vocem articulatè vocalibus plectis lingua, aut deibus formet, vt illam non percipiat, nisi forte fuerit surdus. Et cum Ecclesia præcipiat vocem sensibilem, quæ homo exterius significet se orare, dicendum quod hoc non significabit, nisi saltem seipsum orantem audiat. Ergo hoc necessarium est, vt certe possit se præcepto Ecclesie satisfacere. Vnde et his corruunt ea, quæ locis citatis asseruit ex Azorio, Bonacina, & Trullench. Et idè nostram sententiam præter Doctores citatos ubi supra in refertur, tenet Olivarius Bonartius de Horis Canonicis, lib. 1. cap. 28.

4. nota quod ex his venit reicienda opinio Ioannis Medina: Cuius de orat. 9. 7. vbi docet vocem priuatam & per se solum recitantis debere esse tam claram & distinctam, vt assistentes eam audire cessante alio impedimento possint: sed hoc non est verum; nam sufficit, vt dictum est in recitatione officij vocem ita esse depreciam, vt solum recitans seipsum possit audire.

RESOL. LIII.

Quæ qua voce quis satisfaciat præcepto recitandi Horis Canonicis? Ex part. 7. tract. 11. & Misc. 2. Ref. 16.

AD hoc dubium respondet Caramuel in Regul. D. Benedicti disp. 108. ar. 2. n. 1381. Non negamus requiri in recitatione vocem, imò eam vix necessariam asserimus: sed quæcumque vox est audibilis, licet de facto non audiat; nam in hoc quod est auditus de facto, non consistit vocis essentia, immo modo sit vox, quæcumque illa sit, est audibilis, & sufficiens vt obligationi satisfaciat. Quod vox de facto audiat vel non, est per accidens; vel ex impedimento medijs, vel ex læsione sensus; & hoc non cadit sub præcepto.

1. Rogas quid requiratur vt sit vox. Respondet, linguam & labia moueri; anhelitus enim necessarius sequitur. Ratio est, quia vox nihil aliud est quam respiratio facta certo modo per labia, & linguam; atqui non possunt labia, & lingua moueri; quin frangatur respiratio; ergo nec moueri poterunt, quin sit vox. Quomodo cumque igitur articuletur, est vox; ergo & pronuntiatio audibilis; ac proinde præcepto satisfacit. In mea autem sententia omnis vox est audibilis ita ille.

Et hæc opinio multum fauet sententiæ Azorij, & aliorum, quibus ego non adhaeri; in part. 6. tr. 7.

RESOL. LIV.

An Regulares satisfaciant præcepto, si priuata recitent? Tom. III.

citatione persoluant Horas Canonicas mentaliter? Et quid de dicenda Missa mentaliter, excepta Consecratione? Ex p. 8. tr. 7. & Misc. Ref. 38.

1. Affirmativè docet non solum P. F. Santorius à Melis in comment. in consilium. Minorum, c. stat. 2. dub. 3. vbi sic ait. Cum soli recitamus, possumus totum Officium mentaliter dicere, cum prolatio verbalis (vt idem Pontifex dicit) sit præcipue vt ab alijs intelligatur. Et Nauarr citatus à Rodriq. de orat. c. 19. n. 88. ait, non esse priuilegium, dicere horas sine expressione alicuius verbi, quod ab alio audiri possit, quia sufficit formare verba inter labia, & dentes. Sed est priuilegium magnum, quod sola mente concipiatur.

2. Sed hoc priuilegium non valere post Oraculum reuocationes factas à Gregorio XV. Romano Pontifice, & S. D. N. Urbano VIII. anno 1631. 20. Decembris, quibus reuocantur omnia, & singula priuilegia, facultates, licentiæ, & gratiæ, quæcumque viuæ vocis oraculo concessa. Affirmai Lezana tom. 1. c. 12. num. 13. & omnino reiciendum esse, cò quod concedi existimet Ioan. de Cruce lib. 2. de stat. religiof. cap. 8. dub. 2. posse mentaliter recitare Officium, & sancta Missa, inquit Scortia theorem. 322. quia, teste Rodriq. Leo X. solum concessit, vt summissè dicerent; alias posset consecrari mentaliter. His addo Cyprianum Capucinum lect. 1. in c. 3. regula, qui mentali recitatione non satisfieri tenet, eo quod Ecclesia non possit præcipere actus internos.

3. Sed hic æquiuocat de præcepto, & indulto; & quod indirectè possit præcipere actus internos, vt dum ait in cap. dolentes, de celebr. Miss. deuotè, & attentè, & alibi certum est.

4. Verùm contrarium dicendum est, & contra Lezanam assero doctrinam Peirini ab ipso Lezana adductam tom. 1. cap. 3. n. 21. is enim tom. 2. priuileg. Minorum in consil. 8. Pauli V. ait non esse reuocata Oracula, quæ continent meras declarationes, & explicationes eorum, quæ prius concessa erant, vel in iurè communi continentur, aut in constitutionibus Pontificiis, quia istæ non sunt gratiæ, sed gratiarum declarationes, sed priuilegium recitandi mentaliter est declaratio iuris communis, cap. dolentes, de celebr. Miss. vt probabiliter defendi posse, ait Nauarr. citatus, de orat. cap. 19. num. 84. §. sextum est eiusdem Papæ, defendi posset, etiam in hoc sensu non continere priuilegium, cò quod posset teneri, etiam iure communi licere mentaliter tantum dicere, quæ secretò dici iubentur; quia verba videntur requiri principaliter, quo alij audiant; quam explicationem à verbis concessio accepisse videtur, reddens enim rationem Pontifex, ait: Cum prolatio verbalis sit præcipue, vt ab alijs intelligatur. Quid enim necesse est, vt se audiat, qui solus recitat; Ergo talis concessio non est ablata. Adduco etiam ipsismet Lezanam contra seipsum & loco citato eundem Peirinum in consil. 3. Gregor. XV. quæ suum effectum sunt sortita ante prædictam declarationem, vt etiam declarauit Sacra Congregatio regul. 2. Aprilis 1625. Nec etiam per Vibanum, qui nihil de hac re meminit, vnde infert Lezana. Licet contrarium probabiliter dici possit, cum id non exprimitur in constitutione S. D. N. Urbani. Si enim sanctitas sua vellent in hoc coartare constitutionem Gregorij, debebat illud declarare, sicque videt aliquos sentire. Esse autem hoc Oraculum in praxi mandatum, constat ex multis experientijs. Nec iuvat adducere successuum tractum pro futuro tempore; quia nos habemus Oraculum viuæ vocis celebrandi Officium quolibet die Sabbathi, non impedito, de immaculata Conceptione

Sop. congero in hac Ref. infra in Reflex. & in Refol. post seqq. §. 1. in principio & §. Et quidem; & §. vlt. & supra cum Caramuele in Refol. 45 §. vlt. cursum inter medij & finem, vers. sed satis fit.

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA

ERRATA